

Sygn. akt I C 762/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : SSR Joanna Borkowska

Protokolant : st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz P. C. kwotę 23 463,42 złotych (dwadzieścia trzy tysiące czterysta sześćdziesiąt trzy złote czterdzieści dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 18 000 (osiemnaście tysięcy) złotych od dnia 17 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 5 463,42 złotych (pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt trzy złote czterdzieści dwa grosze) od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty

oraz kwotę 2 133 (dwa tysiące sto trzydzieści trzy) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 274 (dwieście siedemdziesiąt cztery) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonej części powództwa.

Sygn. akt I C 762/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 04 lipca 2014 r. P. C., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 18.000 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, nadto kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wyjaśnił, że roszczenie o odszkodowanie związane jest ze szkodą powstałą w wyniku kolizji drogowej w dniu 19 marca 2014 r. w pojeździe marki H. o numerze rejestracyjnym (...), należącym do W. M.. Sprawca kolizji miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z (...) S.A. z siedzibą w W.. Pozwany wypłacił W. M. kwotę 23.424,33 zł, która według strony powodowej nie odpowiada całkowitym kosztom naprawy pojazdu, które przy uwzględnieniu realnych stawek

za roboczogodzinę wynoszą 46.887,75 zł brutto. Powód ma legitymację procesową czynną do wystąpienia z niniejszym pozwem, albowiem w dniu 15 maja 2014 r. nabył od W. M. w drodze cesji wierzytelność o naprawienie przedmiotowej szkody.

/pozew k. 2-5/

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 września 2014 r. pozwany Ubezpieczyciel, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Z uzasadnienia pisma wynika, że pozwany nie kwestionuje zasady swej odpowiedzialności za skutki przedmiotowego zdarzenia, uważa jednak, że wartość szkody została przez niego wyliczona w sposób prawidłowy, a wypłacona poszkodowanej kwota odszkodowania pozwala na skuteczną naprawę uszkodzonego pojazdu. Podniósł on, że strona powodowo nie przedstawiła żadnych dokumentów potwierdzających poniesienie kosztów naprawy w wysokości wskazanej w pozwie, a obecnie rynek usług motoryzacyjnych umożliwia przywrócenie walorów technicznych, estetycznych i użytkowych pojazdu przy zastosowaniu różnych części, nierzadko niesygnowanych przez jego producenta.

/odpowieź na pozew k. 26- 28/

W piśmie procesowym z dnia 14 kwietnia 2015 r. pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo o kwotę 5.463,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi od daty doręczenia niniejszego pisma pozwanemu, wnosząc ostatecznie o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 23.463,42 zł.

/pismo procesowe k. 140, 191, 192/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku wypadku drogowego w dniu 19 marca 2014 r. uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność W. M.. Sprawca szkody w dniu zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Na podstawie decyzji z dnia 16 kwietnia 2016 r. pozwany przyznał W. M. kwotę 23.424,33 zł tytułem należnego mu odszkodowania za uszkodzony pojazd.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 15 maja 2014 r. W. M. zawarła z P. C. umowę przelewu wierzytelności przysługującego mu w stosunku do (...) S.A. w W. z tytułu uszkodzenia samochodu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

/dowód: kopia umowy cesji k. 7, 70/

Pismem z dnia 29 maja 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 23.463,42 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu z należnymi odsetkami, w terminie 14 dni od otrzymania tego pisma. Jednocześnie, przedstawił możliwość polubownego załatwienia sprawy na etapie przedsądowym przez zapłatę kwoty 18.000 zł bez odsetek ustawowych

/dowód: kopia pisma z 29.05.2014 r. k. 14-14v./

Pismem z dnia 17 czerwca 2014 r. pozwany odmówił wypłaty powodowi uzupełniającego odszkodowania za szkodę w przedmiotowym pojeździe ponad kwotę już przyznaną.

/dowód: kopia pismo pozwanego z 17.06.2014 r. k. 20-20v./

Pojazd marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został naprawiony po wypadku z dnia 19 marca 2014 r. Jednakże, z powodu wyrzucenia uszkodzonych części, poza pompą (...), brak jest możliwości ustalenia jakiego rodzaju były części, które uległy uszkodzeniu. Przyjęto jednak, że uszkodzeniu uległy części oryginalne, gdyż liczba dostępnych zamienników do tego typu pojazdu jest ograniczona do elementów oświetlenia. Dodatkowo, w oględzinach

dokonanych po uszkodzeniu przez pozwanego nie stwierdzono w zakresie części uszkodzonych występowania ich wadliwości, co uzasadniałoby zastosowanie 55% obniżenia ich wartości.

W wyniku dokonanej naprawy uszkodzone części zostały zastąpione częściami oryginalnym oraz nowymi, co znalazło potwierdzenie w oględzinach pojazdu i pomiarze grubości powłoki lakierniczej. Naprawa ta została dokonana zgodnie z zasadami sztuki, doprowadzając pojazd do stanu sprzed szkody. Tym samym, bezzasadnym byłoby obniżenie wartości materiałów lakierniczych o 33%, wiążące się z koniecznością zastosowania lakierów i komponentów alternatywnych od dystrybutora, a nie autoryzowanych przez producenta, prowadzące do obniżenia jakości naprawy.

Podkreślenia wymaga fakt, że zakres uszkodzeń przedstawiony w sporządzonych przez strony kalkulacjach zasadniczo jest zbieżny (poza drobnymi szczegółami). Można z tego wnioskować, że kalkulacja strony powodowej została sporządzona na podstawie kalkulacji wykonanej na zlecenie pozwanego.

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego pojazdu, przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części zakupionych w sieci dealerskiej wyniósłby w dacie szkody 49.085,94 zł brutto. Jako, że naprawa ta mogła zostać skutecznie przeprowadzona w warsztacie nieautoryzowanym, dającym możliwość skutecznej naprawy ze względu na dysponowanie odpowiednią technologią, w kalkulacji przeciętnych kosztów naprawy przyjęto stawkę zaproponowaną przez powoda w wysokości 95 zł/rgb, gdyż w I kwartale 2014 r. przeciętna stawka rynkowa w tego typu zakładach na terenie woj. (...) oscylowała w granicach od 95 do 105 zł za roboczogodzinę.

Natomiast, wartość przedmiotowego pojazdu w dacie szkody w stanie jak przed szkodą wynosiła 55.100,00 zł.

/dowód: pisemna opinia biegłego k. 115-131 i pisemna opinia uzupełniająca k. 159-174/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody, a w zakresie najistotniejszym, dotyczącym uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, w oparciu o opinię pisemną biegłego sądowego W. S.. Przede wszystkim podkreślić trzeba, iż opinia biegłego jest jasna, konsekwentna, logiczna i wyczerpująca. Biegły w sposób pełny i przekonujący odpowiedział na postawione mu pytanie co do wysokości uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, charakteru dokonanych w nim napraw oraz rodzaju części zamontowanych w tym pojeździe przed uszkodzeniem, a także w wyniku ich naprawy. Ustalenia powyższego biegły dokonał na podstawie dogłębnej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz po przeprowadzeniu oględzin przedmiotowego pojazdu. Wydający opinie w sprawie biegły wyjaśnił również wątpliwości stron związane z ustaleniem wartości pojazdu w dniu szkody, dokonując wszechstronnej analizy różnicy notowań pojazdu zawartych w systemach I.-E. i E.. Należy podkreślić, że żadna ze stron sporu nie kwestionowała wydanej w sprawie opinii, zarówno w jej podstawowej wersji, jaki i uzupełniającej. Co więcej, konieczność wydania przez biegłego opinii uzupełniającej nie była motywowana zastrzeżeniami żadnej ze stron, lecz potrzebą rozszerzenia tezy dowodowej o wykluczenie możliwości wystąpienia tzw. szkody całkowitej. Wobec powyższego Sąd przyznał wiarę opinii uznając ją za pełnowartościowe źródło wiedzy specjalnej w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest zobowiązany – na podstawie prawa – do odszkodowania

za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

Na podstawie art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 4 komentowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W przedmiotowej sprawie fakt zaistnienia szkody powstałej w dniu 19 marca 2014 r. skutkującej powstaniem obowiązku wypłaty odszkodowania przez pozwanego Ubezpieczyciela oraz fakt wypłaty na rzecz poszkodowanego kwoty 23.424,33 zł były bezsporne. Sporna pomiędzy stronami była jedynie wysokość uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. Dodatkowo, strona pozwana podnosiło brak przedstawienia przez powoda faktur dokumentujących dokonanie naprawy pojazdu, co w jej ocenie rzutuje na zakres świadczenia.

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.). Jednakże wyłącznym sposobem naprawienia szkody na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Wątpliwości czy nowe części zamienne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta, czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie Sądu Najwyższego III CZP 85/11).

Podkreślenia wymaga fakt, iż dla ustalenia wysokości odszkodowania i jego wypłaty irrelevantnym jest fakt, czy poszkodowany w rzeczywistości dokonał naprawy. Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd przesądający o tym, iż szkoda do której naprawienia zobowiązany jest sprawca, istnieje niezależnie od dokonania naprawy (tak SN w wyroku z dnia 16 maja 2012 r., V CKN 1273/00, LEX 55515).

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w warsztacie nieautoryzowanym winien wynieść 49.085,94 zł brutto. Sąd ustalił tę wartość w oparciu o opinię biegłego sądowego W. S., przy użyciu części oryginalnych. Jak wskazał biegły, w przypadku przedmiotowego pojazdu nie ma podstaw do przyjęcia, że uszkodzeniu części innego rodzaju niż oryginalne z logo producenta. W związku z tym, naprawa przy użyciu takich

części nie spowoduje wzrostu wartości tego pojazdu. W świetle opinii biegłego, Sąd nie ma również podstaw, aby przyjąć konieczność obniżenia wartości z powodu wadliwości części uszkodzonych. Wydający opinie w sprawie biegły podkreślił, że pozwany, dokonujący oględzin pojazdu po zdarzeniu z dnia 19 marca 2014 r., nie stwierdził takich wadliwości i bez podstawnie przyjął z tego tytułu obniżenie cen części oryginalnych o 55%. Przy ustalaniu całkowitych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu wykorzystano stawkę za roboczogodzinę zaproponowaną przez powoda w wysokości 95 zł, gdyż była ona niewygórowana oraz odpowiadała średniej wielkości stawek nieautoryzowanych warsztatów dających rękojmię odpowiedniej pod względem technicznym naprawie znajdujących się na terenie woj. (...) w dacie szkody. Powołując się na opinie biegłego Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia powstania w przedmiotowej sprawie tzw. szkody całkowitej, gdyż wartość przedmiotowego pojazdu w dacie szkody w stanie nieuszkodzonym wynosiła 55.100 zł

Uwzględniając wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w wysokości 23.424,33 zł Sąd uwzględnił roszczenie powoda w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23.463,42 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania za koszt naprawy uszkodzonego pojazdu.

Podstawę orzeczenia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 k.c. Zobowiązania pieniężne wynikające z czynów niedozwolonych są z reguły zobowiązaniami bezterminowymi. Dłużnik obowiązany jest wykonać je niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Dłużnik popada więc w opóźnienie dopiero wtedy, gdy nie czyni zadość temu obowiązkowi (art. 455 k.c.).

Zgodnie z art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.).

Sąd stoi na stanowisku, że zobowiązanie do zapłaty uzupełniającego odszkodowania ma charakter zobowiązania bezterminowego. Jego przekształcenie w zobowiązanie terminowe może nastąpić w wyniku wezwania wierzyciela skierowanego wobec dłużnika do spełnienia świadczenia. W przedmiotowej sprawie powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 23.463,42 zł tytułem kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu w terminie 14 dni od otrzymania pisma z dnia 29.05.2014 r. Powód nie wykazał jednak, kiedy pozwany ów pismo otrzymał, dlatego Sąd przyjął, że wyznaczony dla pozwanego termin 14 dniowy na ustosunkowanie się do żądania powoda upłynął w dniu 17 czerwca 2014 r., a więc w dniu w którym pozwany skierował do powoda pismo stanowiące odpowiedź na wezwanie. Wobec powyższego Sąd zasądził odsetki ustawowe od zgłoszonej w pozwie kwoty 18.000,00 zł od dnia 17 czerwca 2014 r., zaś od rozszerzonej części powództwa (kwoty 5.463,42 zł), od dnia 14 kwietnia 2015 r. zgodnie z żądaniem powoda, tj. z dniem doręczenia pozwanemu pisma pełnomocnika powoda zawierającego rozszerzenie powództwa wynikającemu z zamieszczonej na piśmie skierowanym do Sądu prezentaty pozwanego.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał sprawę w całości, a zatem należało zasądzić na jego rzecz od pozwanego zwrot wszystkich poniesionych przez niego w toku postępowania kosztów procesu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2015 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 274 zł tytułem nieziszczonych kosztów sądowych od rozszerzonej części powództwa.